Ar viską žinome apie menkių žūklę ?

Parašė Rolandas Kažimėkas
Antradienis, 14 Rugpjūtis 2012 10:54

Nesūri ta mūsų Baltija. Todėl ir jūrinė fauna skurdi. Bepigu tiems, kurie gyvena prie Šiaurės, Vidužemio ar kitų Atlanto vandenyno jūrų. Ten žuvų daug, žvejok kiek nori, kada nori - laimikis beveik visada garantuotas. Mums belieka tik strimėlės, plekšnės ir menkės. Negana to, dar ir pakrantės ne tiek daug čia beturime. Na, bet ką darysi, tenka tenkintis ir tuo.Juo labiau, kad menkės jau pasirodė, o pirmieji laiveliai dar spalio pradžioje skrodė vandenį, nors, kiek žinau, nelabai sėkmingai.

Jūrinė žūklė išties įdomi. Susirandi kokį laisvesnį savaitgalį, gerą kompaniją, susitarti dėl laivelio ir plauki. Jei laivukas padorus, kapitonas "kietas", o kompanija rinktinė, tai beveik visada dieną prieš žvejybą prasideda audra. Uostas uždaromas ir išplaukti į jūrą šansų nebelieka. Keli tokie sutapimai ir menkių žvejybą tenka atidėti kitiems metams.

Kas dėl laivelių, tai Klaipėdoje jų yra visokiausių. Vieni didesni, kiti mažesni, vieni padoresni, kti - visiškos geldos. Kapitonai - taip pat įvairiaspalvės asmenybės. Yra profesionalių, yra ir sunkiai besiorentuojančių erdvėje. Kad ir kaip ten būtų, tačiau visi laiveliai turi vieną savybę - jie yra pakankamai "brangūs". Todėl į jūrą dažniausiai plaukiama grupelėmis. O grupelę sudaro tikri lietuviai, kuriems reikia "atidirbti" išleistus pinigus. Tai ir dirbama nuo aušros iki sutemų. Ir visai nesvarbu, kad niekas nekimba, kad nuovargis verčia iš kojų, kad seniai viskas nusibodo. Todėl geriausia, kai susirenka vienminčiai, kurie bet kuriuo metu gali sutarti.

Dar viena problema yra jūros liga. Kas buvo jūroje, tas žino, ką tai reiškia - jei vestibiuliarinis aparatas nepritaikytas supimui, tai amen. Lengva vakarienė, švelnūs pusryčiai, horizonto link

nukreiptas žvilgsnis, visi kiti panašūs pamokymai apsaugo nuo jūrligės smūgio - ne daugiau nei kepurė krentant iš penkto aukšto.

Geriausiai šią ligą "nuima" specialūs vaistai. Nežinau, kiek jų ir kokių yra, nes niekada neprireikė, tačiau vieni, pirkti Vokiečių vaistinėje, tikrai pasirodė efektyvūs. "Sušėrus" juos vienam kolegai, vargšelis nors ir neiškart, tačiau po truputį atsigavo. Tikrai! Vaistais ne pro šalį pasirūpinti ne tik naujokams, kurie dar nėra ragavę šio malonumo, bet ir tiems, kurie save laiko jūrų nugalėtojais. Ne kartą teko matyti, kai žmogelis, šešis kartus sėkmingai skrodęs bangas, septintą "nulūžta" ir pradeda "jaukinti" žuvis. Ir dar. Paskaitę įvairių knygų apie piratų ar šiaip senovės jūreivių gyvenimą, įsitikinsite, kad tie nenaudėliai į savo ir taip ankštus laivus prigrūsdavo kalną statinių romo. Negana to, pakeliui jie taip "pildavo į dūdą", lyg visi būtų didžiausi alkoholikai. Kaip jūs galvojate - kodėl? Aš tai numanau, bet nesakysiu, nes yra toks "Alkoholio kontrolės" įstatymas, kuraime aiškiai parašyta, ką galima ir ko ne.

Bet gana čia gadinti popierių ir pliurpti visokias nesąmones. Geriau pereikime prie pačios žūklės ir pabandykime į ją pažvelgti šiek tiek kitaip. Kol laivas plaukia uosto teritorija, dažniausiai apžiūriu kuo apsiginklavę mano bedrakeleiviai. Ko tik šiame margumyne nerasi! Čia karaliauja ne tik jūrinei žūklei skirti įrankiai, bet ir sunkūs karpiniai kotai, šiek tiek perdirbti rusiški stiklo pluošto teleskopai, metaliniai spiningai ir dar bala žino koks šlamštas, kurio negaila laužyti. Ritės - irgi nuo multiplikatorių, stambių neinercinių iki paprastų "Nevskaja" tipo. Vienu žodžiu, kas ką turi, tas tuo gaudo. Pilkeriai taip pat skiriasi - kas turi pačių gamintus iš vamzdeliių, kas lietuviškus, kas firminius.

Jei prašnekome apie įrankius, tai reikia pasakyti, kad nuomonių, kuo geriau žvejoti, pasitaiko

įvairiausių, kartais net absurdiškų. Vieni tvirtina, kad kuo ilgesnis kotas - tuo geriau, kiti, atvirkščiai, mano, jog idealiausias koto ilgis - 2,10 m. Nežinau, kaip kitiems, tačiau praėjusiais metais dvi dienas iš eilės teko žvejoti visiškai skirtingais įrankiais, todėl galėjau juos palyginti.

Pirmąją dieną žūklavau jūriniu, pagamintu iš anglies pluošto, nors ir kietoku, tačiau lengvu 2,10 m ilgio meškerykočiu, ant kurio buvo pritvirtintas gan paprastas, tačiau galingas multiplikatorius.Laivo bortai buvo aukšti, todėl žvejojome stovėdami.Buvo ganėtinai smagu, nes meškerė nevargino rankos, judesiai tikslūs, nekilo jokių problemų kaskart atleisti valą iš multiplikatoriaus. O ir užkibus žuviai, tokia ritė dirbo kaip patikimas darbinis arklys.

Kitą dieną teko į rankas paimti galingą stiklo pluošto 3 m ilgio karpinį kotą su didele neinercine, jūrinei žūklei skirta rite. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, anoks čia skirtumas su kuo aukštyn žemyn tampyti pilkerį.

Tačiau iš tiesų skirtumas buvo didžiulis. Stiklo pluošto karpinis kotas su didele neinercine rite ne tik pasirodė ganėtinai sunkus, bet ir per ilgas. Šokdinti juo pilkerį buvo ganėtinai sunkiau. Kita vertus, aiškai matėsi, kas net galinga neinercinė ritė buvo maksimaliai apkrauta, ir atrodė, tuoj, tuoj išeis iš rikiuotės. Beje, atleidinėti valą neinercine rite taip pat gerokai sunkiau nei multiplikatoriumi. Gal šių skirtumų niekada nebūčiau pastebėjęs, jei nuo pat pradžių iki šių dienų būčiau žvejojęs tokiais įrankiais. Tačiau kai teko pamėginti specialiai žvejybai iš laivų ("Boat") skirtus jūrinius įrankius, tvirtai nusprendžiau - su kitokiais į laivą niekad nelipsiu.

Manau, kad šie pastebėjimai sukels tam tikrą prieštaravimų laviną, nes iš tiesų pažįstu žvejų, tvirtinančių, kad jūroje geriausi ilgi galingi karpiniai kotai. Jais atseit galima didele amplitude šokdinti pilkerį, jei šiek tiek minkštesni už jūrinius. Reikia pripažinti, kad tokia nuomonė, nors ir prieštarauja Europos pripažintiems jūrinės menkių žūklės kanonams, iš dalies yra teisinga, nes Klaipėdoje yra tokių laivų, iš kurių stovėdamas nepažvejosi -bortai žemi, išsiversti į jūrą gali kaip mat, todėl paprastai žvejojama sėdint ant suoliukų. Štai čia ir gelbsti ilgesni meškerykočiai.

Apskritai jūriniai meškerykočiai būna įvairiausių tipų: vieni skirti žvejybai nuo kranto, kiti -velkiauti, treti - kaip tik menkių ar panašių plėšrūnių žūklei pilkeriais. Pastarieji meškerykočiai paprastai žymimi žodeliu "Boat" ir retai būna ilgesni nei 2,70 m. Dažniausiai 2,70 metrų ilgio jūrinės meškerės yra skirtos žvejoti sunkiais 200-500 gramų pilkeriais, o štai lengviausiems - 100-200 g paprastai rekomenduojami trumpesni - 2,40 m, 2,10 m ar net 1,80 m ilgio meškerykočiai. Ar verta pirkti specialius įrankius, kai į jūrą per metus išvykstama vos kelis kartus. Atvirai pasakius, tai kiekvieno asmeninis reikalas. Jei biudžetas skylėtas, tai ne tik

įrankių nenusipirksite, bet ir apsimokėti už išvyką vargu ar įstengsite. O jei šiek tiek laisvų pinigų yra, tai iš tiesų manau, jog verta pradėti ieškoti, juo labiau kad patį paprasčiausią komplektą (jūrinis kotas, multiplikatorius, valas) galima įsigyti už porą šimtų litų. Paprasčiausią, bet ne prasčiausią. Galima tuo nepasitenkinti ir pabandyti įsigyti brangesnius aukštos klasės įrankius, tačiau tuo atveju tektų jau pakloti apie tūkstantį litukų. Kiekvienam pagal kišenę. Yra dar viena gana originali išeitis - spjauti į visus pirkinius ir gerai pasiknisus sandėliuke išsitraukti seną metalinį 2,40 m ilgio rusišką spiningą ir pačią didžiausią inercinę ritę. Taip jūroje žvejoja ir, beje, gana sėkmingai ne vienas lietuvaitis. Belieka tik pridurti, jog tokia išeitis, kur kas gudresnė nei karpinis kotas su galinga neinercine rite. Beje, kas dėl didelių "Sea" tipo neinercinių ričių, tai norėčiau pabrėžti, kad jos labiau skirtos jūrinei žūklei nuo kranto nei iš laivo. Traukiant 30-40 metrų gylio užkibusią, kad ir nedidelę menkę, visa mūsų turima technika būna labai apkrauta, ir net galingos neinercinės ritės sliekinis mechanizmas dėvisi kaip automobilio variklis be tepalo. Multiplikatorių konstrukcija visai kitokia, tiek pavaros mechanizmas yra taip išdėstytas, jog net didelės apkrovos nesukelia tokių pražūtingų pasekmių. Čia išdėsčiau tik savo asmeninius pastebėjimus. O kaip ir kuo žvejosite, jums spręsti. Siūlau tik nepamiršti, kad užkibusi menkė panašesnė į pilną kibirą plytų nei į kažkur vandenyje beispriešinančią žuvį.

Ieškokit paskendusių laivų

Nesūri ta mūsų Baltija. Nedaug kranto teturime, o ir tas pats lėkštas, seklus kaip koks "bliūdas": viena kita nežymi duobutė, vienas kitas nežymus griovelis ar pan. Menkės tai pasirodo, tai atsitraukia, net verslininkams ne taip paprasta tinklais jas apipinti. Negana to, priklausomai nuo vėjo padėtį komplikuoja ir Kuršmarės išmesdamos į jūrą neblogą gėlo vandens porciją. Lankantis Švedijoje iš tenykščių savim patenkintų čiabuvių teko išgirsti, jog pas juos Baltijos pakrantėse menkių nėra tik todėl , kad mes, buvę sovietai, per tuos metus tiek teršalų pripylėme, jog visos jų švediškos menkės nusinuodijo. Naivuoliai!Pasižiūrėkite į savo keliasdešimt kilometrų besitęsiančias įlankas, kurių pakrantėse auga švendrai ir galų gale gurkštelėkite bent šlakelį savo Baltijos vandens. Jei po to nenumirsite, kas labai abejotina, tai bent įsitikinsite, kad jūsų jūra ne ką sūresnė nei paprastas mineralinis vanduo.

Apie kokias menkes gali būti kalba.

Ar viską žinome apie menkių žūklę ?

Parašė Rolandas Kažimėkas
Antradienis, 14 Rugpjūtis 2012 10:54

